

Časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON

Červen - červenec

6-7 / 2009

*Pane Ježíši Kriste, tys za nás obětoval své
tělo a krev a ve svátosti oltářní zůstáváš
stále s námi...*

(Slavnost Těla a Krve Páně)

Prezident ČR na audienci u papeže

Vatikán oficiálně potvrdil termín letošní papežovy cesty do Česka: Benedikt XVI. od 26. do 28. září navštíví Prahu, Brno a Starou Boleslav. Již dříve uváděný termín tiskové středisko Vatikánu potvrdilo při příležitosti sobotního papežova setkání s českým prezidentem Václavem Klausem.

Klaus následně rozhovor před novináři hodnotil slovy: „*Tato návštěva byla příležitostí k velmi obšírnému a nikoli pouze zdvořilostnímu rozhovoru o dění v*

dnešním světě, dnešní Evropě, v naší zemi, v církvi i mimo. Papežovým názorům na mnoho věcí rozumím, a třebaže to pro někoho může být překvapením, jeho názory nejsou tak nekonečně vzdálené od těch, které v těchto věcech zastávám já. Věřím, že přijede do České republiky s jasným poselstvím, které bude zřetelné a slyšitelné pro všechny a na to se opravdu velmi těšíme.“

Praha bude Benedikta XVI. hostit po celou dobu návštěvy. Předpokládá se, že mši svatou bude sloužit v neděli v Brně a na poutním místě ve Staré Boleslavi, která je místem umučení a prvního hrobu knížete Václava:

„Návštěva Svatého otce bude třídní a je do jisté míry vázána na svatováclavské oslavy, takže papež bude právě v tento den sloužit mši ve Staré Boleslavi. Pokud jde o organizační složitost, papežská návštěva nepochybně není úplně standardní, ale také to není úplně první návštěva tohoto typu. Přípravy jsou už velmi daleko. Vedeme o tom už řadu měsíců velice pečlivý dialog s biskupskou konferencí. Program návštěvy má už jasné obrysy a doladují se jen poslední detaily.“

Soukromý rozhovor v papežově knihovně trval asi 20 minut. Prezident Klaus se ale s Benediktem XVI. nesetkal poprvé:

„Už při prvním kratičkém rozhovoru s papežem Benediktem XVI. při jeho inauguraci, kdy jsme mu blahopřáli k jeho zvolení, jsem byl překvapen, jak moc toho o naší zemi ví. Byl přece biskupem v Mnichově, což není od nás daleko. Byl jsem tedy nyní opět pozitivně překvapen tím, jak sleduje vývoj v naší zemi, včetně i jakéhosi citění toho, kdo je kdo a co zastává za názor a jaké pozice zaujímá. V tomto smyslu byla návštěva věcná a pragmatická a rozhovor nebyl výměnou zdvořilostí, ale věcnou diskusí, která doufám bude v Praze pokračovat.“

Poté Klaus jednal i s vatikánským státním sekretářem kardinálem Tarcisiem Bertone, s nímž mimo jiné podle Ervy rozebíral i nevyřešenou mezistátní smlouvu mezi ČR a Vatikánem. Prezident setkání hodnotil střízlivě a věcně:

„Pokud jde o mezinárodní smlouvu České republiky, konstatovali jsme spolu s kard. Bertone, že je to problém, který lze dořešit, za předpokladu, že zmizí jeho ideologický nádech a bude řešen prakticky a já jsem připraven k tomuto praktickému dořešení přispět. Myslím si, že je to dosažitelné, ale bude zapotřebí, aby parlament byl uspořádán tak, aby nemohla nastat

patová situace 100:100 a mohla vzniknout většina, která je schopná něco prosadit, takže já to vidím pozitivně. Pokud jde o tento problém v souvislosti s mým dnešním rozhovorem se Svatým otcem, potvrdilo se, co jsem očekával, že totiž tento problém je pod hranicí toho, čím by se papež zabýval. Jemu jde o věci mnohem zásadnější, hlubší fundamentálnější a v tomto smyslu je tato smlouva o jedno patro jinde, takže o smlouvě jsme nevyměnili ani jedno jediné slovo. S panem kardinálem jsme o této otázce, samozřejmě, mluvili, a máme jistotu, že po další fázi našich politických soubojů u nás doma bude prostor k tomu tuto otázku vyřešit, bude-li na všech stranách ochota. Já jsem připraven tomu napomoci.“

"Těšil jsem se vždycky na okamžik, kdy budu moci Svatého otce přivítat v brněnské diecézi. Vnímám tento okamžik nejen jako historickou událost, ale i jako povzbuzení pro nás všechny," řekl ČTK brněnský biskup Vojtěch Cíkrle.

Benedikt XVI. bude prvním papežem, který do Brna přijede. V neděli 27. září bude sloužit mši na letišti v městské části Tuřany. Mohlo by se jí účastnit 100.000 až 150.000 věřících. (zdroj: www.cirkev.cz)

Vážení čtenáři ZVONU,

Po skončení velikonoční doby, po Soslání Ducha svatého a Slavnosti Nejsvětější Trojice, následuje další (někdy pozapomenutá) Slavnost Těla a Krve Páně. Její zařazení po Velikonocích má svůj smysl – je totiž naplněním Ježíšova příslibu: **Tělo, které já dám, je mé tělo, obětovatné za život světa** a také: **Kdo jí mé tělo a pije mou krev, bude žít navěky.** (evangelium sv. Jana, 6. kap.)

Nedávno jsem přemýšlel nad tím, jak my křesťané vnímáme skutečnost toho, že při každé mši svaté k nám přichází sám Bůh pod způsoby chleba a vína. Na jedné straně vidím někoho, kdo přijímá do ruky Kristovo Tělo a po otočce, místo aby vložil do úst, směřuje rukou do kapsy. (Kněz nemůže odmítnout udělit, je to na přijímajícím). Na druhé straně vidím lidi, kteří k přijímání poklekají (Neptal jsem se, sami se svěřili - *Pokaždé si uvědomím, jak jsem nehodný hostit Boha ve svém srdci*).

Dva extrémy. Ten první nemá ponětí, co právě teď dělá, tomu druhému říkám, že my lidé nikdy nebudeme „hodní“ tak velkého daru a že přijímání Božího Těla není „odměnou“ za to, že jsem dobrý, ale pokrm na cestu do věčnosti...

Jak jsme na tom my? Jaká je moje úcta? Jak často si dopřávám duchovní stravu? Minimalista řekne: *Stačí jednou za rok...*

Jako lidé jsme schopni být o chlebu a vodě – přijímat minimum potřebné k přežití. Nikdo to ale nedělá. Jíme a pijeme, když potřebujeme – abychom byli silní, abychom mohli pracovat a tvořit. Stejně tak je to s pokrmem duchovním – duchovně žít a růst vyžaduje také duchovně přijímat.

P. Jan

Nedělní témata

7.června – Slavnost Nejsvětější Trojice: Mt 28,16-20 *"Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.*

Smysl dnešní slavnosti ožejmuje jeden ze základů naší víry. Bůh není osamělým, do sebe uzavřeným Bohem. Je to Bůh plný nepředstavitelně obřastňujícího života. V jediném Bohu jsou tři osoby navzájem spojeny tak, že jsou skutečně jedním. Svorníkem je tu dokonalá láska vytvářející otevřenost a komunikaci.

14.června – 11. neděle v mezidobí: Mk 4,26-34 : *"Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu.*

Boží království je skutečnost, která stojí v centru Ježíšova hlásání. Ačkoliv toto království vstupuje do pozemských skutečností, nelze ho zcela ztotožnit s ničím, s čím má člověk zkušenost. Proto je jeho růst znázorňován podobenstvími, vzatými z běžného života. Obraz velké plodiny, která roste z nepatrného semínka, proto může dobře přiblížit vitalitu a velikost Božího království, které má zakořenit a růst.

21.června – 12. neděle v mezidobí: Mk 4,35-41 *Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. Ježíš však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: "Mistře, je ti to jedno, že hyneme?" Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: "Mlč! Buď zticha!" A vátř ustal a zavládl úplné ticho.*

Zázrak utišení bouře ukazuje Krista jako vládce nad vodami. Mořské vody, jakožto nepoutatelný živel člověku nebezpečný, byly považovány za sídlo démonických sil. Vládnout nad mořem tedy znamenalo ovládat síly zla.

28. června – 13. neděle v mezidobí: Mk 5,21-43 *Když byl Ježíš na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy... Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: "Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila." Ježíš s ním odešel.... Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením...šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: "Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena." A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je vyléčena.*

Evangelní perikopa obsahuje dva zázraky, které mají jako střed "víru" v Ježíšovu moc. Tato víra je klíčem k "uvolnění" Ježíšovy moci. Kristus se ukazuje jako větší než Eliáš: nevzkřísí modlitbou, ale svým slovem nebo dotekem.

Význam mše svaté aneb – Když mne to v kostele nebaví (Vojtěch Kodet)

Vzpomínám na jednu svoji zkušenost, kterou jsem udělal poměrně nedávno na jedné pouti, kde kázal jeden z otců biskupů, a tak jsem seděl na tom kázání. Od samého počátku jsem byl pokoušen Božím nepřítelem to kázání posuzovat. A tak jsem bojoval a bojoval a říkal jsem si to, co říkám vám, „Nesud, nech toho furt, někomu se to třeba líbí, třeba to někam vyústí a třeba je unavenej, co ty víš...“ Už jsem byl z toho zápasu celý zpocený a říkal jsem si: „Ty troubo jeden, začni se za něj modlit, opravdu za něj.“ A tak jsem úpěnlivě volal k Hospodinu, jak mi srdce stačilo, a přestal jsem na chvíli poslouchat, co zmíněný otec biskup říká. A volal jsem a úpěl a skučel, protože jsem viděl ten dav, který pomalu usínal, a viděl

jsem ty ztrápené poutníky, kteří se s takovou poctivostí snaží slovu biskupa naslouchat. A tak jsem volal a volal... Najednou slyším, jak se kazatel jakoby rozpumpovává, pak se najednou něco stalo a on poslední tři minuty toho kázání valil jak kulomet. Ale nejen, že ta slova chrlil za sebou, ale bylo to skutečně slovo pastýře, slovo s mocí, slovo Boží. A náhle zakončil a v kostele zůstalo ticho. Tak jsem si říkal (to neříkám vám, to jsem řekl sobě). Řekl jsem si: „*Ty vole jeden, kdyby ses takhle modlil od začátku!*“ Já neříkám, že to muselo být na moji modlitbu, protože se tam jistě modlilo i více lidí. Ale pro mě to byla lekce, abych to, co říkám druhým: „*Nesud'te to, modlete se.*“

Nemyslete si, že když už jste slyšeli to které evangelium, už vám nemá co říct. Boží slovo je živé a vždycky vyvstane jiný aspekt, jiná okolnost, jen je potřeba otevřít své srdce a přijmout ho bezelstně. Víte, když jsou stále nějaké novinky... Jeden spolubratr říkával, „*Vtip už mám, teď ještě to kázání.*“ Nejde o to říkat pořád něco zabavného a něco nového. To byla ta nemoc Atéňanů, když tam přišel Pavel, a oni že si rádi poslechnou to nové učení o tom novém Pánu Bohu. Poslechli si, ale nebylo jim to k ničemu. Protože nové je to stále staré – živý Bůh, který proměňuje člověka.

Po **bohoslužbě slova** nastane velice důležitá část a tou je **bohoslužba oběti**. Mezi zvěstováním evangelia a bohoslužbou oběti je modlitba věřících, **přímlyvy**. Je to někdy žal, já vím. Když se vezmou předpřipravené přímlyvy a teď vy slyšíte to „*Prosíme tě za ostatní, aby pochopili, že mají pochopit, a aby pochopili, že se mají změnit.*...“ Najednou ani nevíte, jestli můžete k tomu připojit svoje „*Prosíme Tě, vyslyš nás.*“ Pro nás kněze je to zase někdy bolestné jinak, když máme pocit, že věřící to „*Prosíme Tě, vyslyš nás*“ odbydou. Kdy už bude konec? Kněz to zakončí a ještě znovu slyší „*Prosíme Tě, vyslyš nás.*“ Jak vlastně vznikla modlitba věřících? To vzniklo tak, že na prvních bohoslužbách si všichni křesťané přáli být, a když někdo z těch blízkých nemohl, napsali ho na připravený seznam a jména všech nepřítomných tam četli. Aby obec nezapomněla, že máme taky tohohle bratra a sestru a za ně se společně modlíme. To byla velká věc. Ne vždycky se každý z rodiny dostane na mši. Maminka tam jde a nese v srdci svoje děti i svého manžela, děti nesou svoje rodiče a přátelé, své nemocné. To vše neseme do té mše. To je první rozměr. Druhý rozměr: je to přímlyvná modlitba. My se nasazujeme v lásce za ty druhé. Prosíme, aby se Bůh ujal potřebných. Mše má obrovskou hodnotu, vždyť je to Ježíš sám, který stojí před Otcem a přímlyvá se za nás. My k tomu dáváme svoji přímlyvu jako projev lásky. Přímlyva nám připomene, že mši slavíme s církví a za celou církev. Ale třeba i za politiky, abychom nezůstali jen u toho svého dvorečku, abychom věděli, že potřeby světa a církve jsou důležité, nebo že jsou lidé, kteří hladoví. Kdo z vás ví, že v současné době je obrovský hladomor v Nigérii, obrovská ekologická katastrofa? Málokdo. Protože zprávy o tom nemluví. Kdo ví, že se na mnoha místech Afriky stále válčí? Málokdo. Protože to v radiožurnálu nemáme. Jde o věci, které nás přesahují, a přítom ti lidé jsou tak potřební. Je moc dobře, že to v přímlyvách zaznívá. Ale současně je potřeba tam vložit svůj osobní rozměr přímlyvy: Já jdu na mši a vím, že se tam chci jednak setkat s Bohem, ale také jsem tam za druhé.

Pak nastane **bohoslužba oběti**.

Víte, že slavení eucharistie jako takové, to je naše vlastní tajemství, které slavíme na oltáři. Týká se nás, nejde jen o nějaký kult, obřad. Děje se tu živá oběť našeho Pána Ježíše Krista, který se vydává, obětuje sám sebe za nás a čeká, že my na tuto oběť odpovíme - tím, že přineseme kousek chleba, že dáme do košíčku, že dáme květiny na oltář... ale především tím, že dáme sami sebe! Protože Bůh, který se dává, volá, aby člověk odpověděl. A už Petr Chryzostom říká „*I ten nejchudší má co dát. Protože může dát sám sebe.*“ Už když přinášíme obětní dary, přinášíme s nimi svoje starosti. Máme někoho nemocného v rodině, prosíme za něj. Někoho jsme ztratili, prosíme tedy za zemřelé. Máme starost o děti. To všechno tam neseme, ale současně přinášíme sami sebe, aby došlo k vzájemné výměně mezi námi a Pánem.

Proměňování, které nastává, je také velice důležitý moment. V něm totiž mocí Božího slova je proměněn chléb v tělo Páně a společenství církve v tělo Páně. V každé bohoslužbě je takzvaná dvojí epikleze – prosba o Ducha svatého, který proměňuje tyto způsoby a který proměňuje také nás; a je otázka, co je větší zázrak: Jestli je větší zázrak, že se oplatka promění na tělo Páně a víno na krev Páně, anebo že se tenhle ten spolek lidí promění v mystické tělo Kristovo!

Obojí je stejně velký zázrak. Proto říkám, jde o naše tajemství. Co se děje na oltáři, děje se uprostřed nás. My se stáváme tím tělem. Skrze to slavení si uvědomujeme a také žijeme církev. Proč se apoštol Pavel tak rozčiloval v Korintě? Proč psal: „*Je horší, je to ke škodě, že se scházíte, a ne k dobru?*“ On tam pak píše: „*Kdo přistupuje ke stolu Páně a nerozlišuje, že jde o tělo Páně, přijímá nehodně.*“ A většina současných exegetů vykládá tento text tak, že nejde o rozlišení té oplatky, jak jsme to učili děti: Dítě může jít ke svatému přijímání tehdy, když rozliší, že oplatka přede mší a oplatka ve mši je už něco jiného. Byl to chlebiček a teď už je to Pán Ježíš. Tohle snad ale dospělým lidem nemusíme vykládat. To slavíme. Důležité je ale rozlišit, že toto společenství se stalo tělem a krví Páně. To znamená, že se už nemohu k tomu bratru chovat jako k někomu cizímu. Pavel upozorňuje na sociální rozdíly a na nelásku, která existovala mezi Korintány. Na útlak chudých, na sociální nespravedlnosti. To není možné. Jak se mohu klanět u oltáře eucharistie a vnitřně se nepoklonit bratru? Vždyť živou hostií je stejně tak tělo církve, konkrétně můj bratr a sestra, stejně tak jako eucharistie. Slavít eucharistii je z tohoto pohledu skutečně zkouška pro opravdové křesťany. Protože tehdy slavíme to, že Ježíš je přítomen uprostřed srdce každého z nás. A pak přijde k přijímání. **Přijímání**, ve kterém říkáme Ano k tělu Páně i k tělu svého bratra. Proto těsně před přijímáním nastává také pozdravení pokoje. To je poslední možnost, kdy můžeme říci jeden druhému: „*Ano, přijímám tě.*“ A jestli si někdo sedne na druhou stranu kostela, protože nemá někoho rád, tím to nevyřeší. Nejde totiž jen o to, komu ruku podám, protože v tom gestu podávám ruku každému člověku a každému věřícímu, v té chvíli se smírují a odpouštím. Alespoň se snažím přijmout bratra takového, jaký je, protože s ním tvořím jedno mystické tělo. A nemohu jedno přijmout a druhé nepřijmout. Nehodně přijímá, kdo přijímá eucharistii a nepřijímá bratra. Proto Ježíš říká: „*Jdeš-li k oltáři a uvědomíš si, že tvůj bratr má něco proti tobě – ne ty proti němu, ale on proti tobě – předejdi ho. Běž a smiř se.*“ Napřed to dej do pořádku, protože v tom kostele je společenství těch, kteří se vydávají nejen Kristu, ale i jeden druhému. A svatém přijímání je z určitého pohledu také svatě dávání, protože já přijímám Krista, ale dávám se jemu. On mi dává své tělo, já dávám jemu své. On mi dává svou krev, já říkám „ano - až na smrt. „Ty jsi můj Pán a tobě cele patřím a tobě se odevzdávám.“ A v praxi to znamená odevzdání se i ke službě svým bratrům a sestrám, samozřejmě s úctou a láskou k nim. Jeden konvertita říkal: „Já nestihám. Já jdu pokaždé na mši ke svatému přijímání, ale to je taková síla, že já to nestihám prožívat. A už je tu další mše a zase další přijímání. Jak vy to děláte, že můžete chodit ke svatému přijímání tak často?“ Řekl bych, „No, víš, chlapče, asi nám to už trochu zevšednělo.“ Bohužel. Blížíme se pomalu k závěru mše. Po svatém přijímání bývá dost málo času na to, abychom si uvědomili celou hloubku toho tajemství. Proto není divu, že někteří po mši ještě chvíli zůstávají, modlí se nebo chtějí pobýt s druhými. Protože tajemství Kristovo se jakoby rozlilo do nás, do našich údů. My jsme teď ta hostie, my jsme Ježíšovo tělo a je čas to slavit. A pak tedy přijde závěrečný moment, kdy kněz řekne „**Jděte ve jménu Páně.**“ Starší si pamatují to latinské: *Itē missa est* – jděte, mše skončila. No, to přece vidíme. To toho řekl. Ale on tím neříká jenom to, že mše skončila. Právě po vatikánském koncilu dostal závěr mše obrovskou dynamiku, protože v tomto momentu mše sice vrcholí, ale z určitého pohledu začíná. Kněz dnes zopakuje de facto slova Pána Ježíše, která řekl před svým nanebevstoupením: „Jděte ve jménu Páně. Tedy, *“Jděte, já vás posílám, jděte a zvěstujte evangelium. Přivádějte*

učedníky, křtíte je ve jménu Páně.“ Posílá nás jako ovce mezi vlky, čili do světa, který je kolem nás. Jde o misijní poslání, kdy my v síle toho, co jsme prožili, máme teď v sobě touhu nést evangelium. Stejně tak jako učedníci emauzští, když jim Pán zmizel z očí. V té chvíli vstoupila síla do jejich nohou a oni vyrazili. Anebo si vezmeme Marii Magdalénu po setkání se vzkříšeným Kristem: hned šla a zvěstovala. Tak se nám pomalu blíží závěr. Ignáci, já nevím, jestli od příště tě to v tom kostele bude víc bavit, bude to jiné anebo ne. Ale třeba jo. Třeba to bude jiné pro mě i pro vás. Chtěl jsem říct hlavně jediné: Bůh je připraven se svou milostí vždycky. Ať je kněz schopný anebo neschopný, ať je učený vzdělaný kazatel anebo podivín. Bůh je připraven i se svým slovem a záleží moc na nás, abychom měli srdce otevřené, toužící a hledající, abychom ho dokázali přijmout. A hlavně odpovědí na jeho vydání se nabídnout sami sebe. Protože když na Kristovu nabídku odpovíme, a to nejen slovem a nejen při mši, ale celým svým životem, jestliže se budeme Bohu darovat a v Kristu bratřím a sestrám, potom jistě i tu mši budeme slavít s velikým užitekem. Jako matka Boží, o které Jan Pavel II. říkal, že ona je v tomto smyslu skutečně eucharistickou ženou. A to celým svým životem, protože celý svůj život říkala na Boží pozvání a Boží dar „*ano, amen, buď vůle tvá*“.

Něco pro zasmání

The Silent Treatment

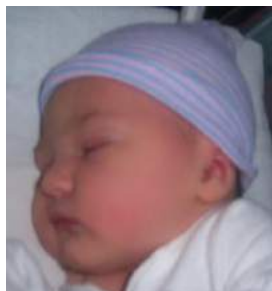
A man and his wife were having some problems at home and were giving each other the silent treatment. The next week, the man realized that he would need his wife to wake him at 5:00 AM for an early morning business flight to Chicago. Not wanting to be the first to break the silence (AND LOSE), he wrote on a piece of paper, "Please wake me at 5:00 AM." The next morning the man woke up, only to discover it was 9:00 AM and that he had missed his flight. Furious, he was about to go and see why his wife hadn't woken him when he noticed a piece of paper by the bed. The paper said, "It is 5:00 AM. Wake up."

Poděkování Na časopis přispěli: A. Hlavatá, M. Doubrava.

Blahopřejeme k narozeninám Marta Sedláčková Pope 6. června, Marta Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Oldřich Holubář 9. června, Matěj Dlabal 13. června, Helena Otýpka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Peter Combs 26. června, Oto Bláha 29. června, Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alfons Brož 9. července, Dagmer Žalmanová 10. července, Dáša Lehm 11. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdvá 28. července, Jiří Široký 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Jan Hlinka 9. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, Veronika Sikorjaková 24. srpna, Anna Dlabalová 24. srpna, Dalibor Šrámek 26. srpna.

Blahopřejeme

Dne 26. dubna se narodil Maximillian Franta Combs. Za dar života děkují Pánu Bohu rodiče Peter a Věra a připojuje se také **Krajanská rodina**

5. května se narodila Zuzan Miriam Sýkora. Blahopřejeme a přejeme hodně zdraví a Božího požehnání.

Biřmování

19. května v kostele sv. Aloise na Manhattanu přijal svátost biřmování **Jan Dlabal**.

7. června přistoupila ke svátosti křesťanské dospělosti **Anna Fojtíková** v Elizabethtown, NJ.

Oběma gratulujeme a vyprošujeme hojnost darů Ducha svatého.

Mše svaté v červnu a červenci 2009

Datum	Úmysl	Dárce
7-Jun-09	Za živou a + rodinu Čuškovu a Jackovu	A. Čušková
11-Jun-09	Za Marii J. Babor	P., E. Babor
12-Jun-09	Za + sestru Marii Pavlicovou	B. Smrcka
14-Jun-09	Na pod. P.B. s prosbou o B. požehnání	Rod. Dlabalova
15-Jun-09	Za Petera Kovala	P., E. Babor
21-Jun-09	Za + Anna a Vasil Vira, Anna a Vavřinec Kravevič	Rod. Sikorjakova
27-Jun-09	Za + Milenu Vyhnisovou	Bl. Stranska
28-Jun-09	Na poděkování Pánu Bohu	
5-Jul-09	Za rodiče Krupkovy a Flamíkovy	Rod. Krupkova
12-Jul-09	Za + manžela Jana Samka	H. Samek
14-Jul-09	Za + Marii Hromadkovou	Bl. Stranska
12-Aug-09	Za + Jaroslava Stranskeho	Bl. Stranska

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959
 Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.
 Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sváté.
 E-mail: j.czudek@tiscali.cz <http://www.zvon.info>